

# Universitätsbibliothek Wuppertal

## Aristophanis Comoediae Undecim

Graece Et Latine, Ad fidem optimorum Codicum MSS. emendatae cum nova octo Comoediarum interpretatione Latina, & notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri nec non Caroli Andreae Dukeri ad quatuor priores. Accedunt Deperditarum Comoediarum Fragmenta, A Theod. Cantero Et Gul. Coddæo Collecta, ...

**Aristophanes**

**Lugduni Batavorum, MDCCLX**

Notae in Plutum

---

**Nutzungsrichtlinien** Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1115](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1115)

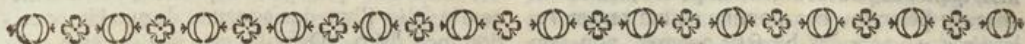
C. A. D U K E R I

N O T A E

I N

A R I S T O P H A N I S

PLUTUM, NUBES, RANAS, ET EQUITES.



N O T A E I N P L U T U M .

vf. 17.  ποικρομένε ] Puto haec referenda ad τυφλῶ, quod est in vf. 13. neque enim video, cur hoc ductus orationis non patiatur; maxime cum e seqq. pateat, Plutum non respondere voluisse. utique durius videtur genitivum absolutum statuere, quod placet Girardo.

vf. 21. Στίφαιον ἔχουλά με ] Huc respicit, opinor, Schol. Sophoclis ad Oedip. Tyr. vf. 82. ubi Creonem coronatum lauro ab oraculo Apollinis redire ait Poëta: οἱ ᾧ ἐπὶ τινι αἰσίῳ παραγενόμενοι ἐν Δελφῶν ἱερεμμένοι ἐπαγγέσαν, ὡς ἐν Ἄριστοφ. ἐν Πλάτῳ Φησί.

vf. 30. Ἱερόσυλοι ῥήτορες ] Distinctionem interponendam videtur censere Brodaeus I. Misc. 7. obscure enim loquitur, ut non satis constet, quae sit ejus sententia. de pravitate rhetorum autem idem ibid. & Thom. Mag. in ῥήτωρ. ubi & hunc locum laudat.

vf. 38. Ὡς τῶ βίῳ τῆτ' αὐτὸ κ. τ. λ. ] Heinf. in notis ad Scholiastas Hesiodi p. 94. putat, Aristophanem versibus praecedentibus respexisse ad ea, quae scribit Hesiodus ἔργ. vf. 68.

vf. 39. Ἐλακεν ] Schol. Προσδιασύρων Εὐμπίδαν. Is Orest. vf. 162. de Apolline dicit ἄδικα ἄδικα ἔλακεν. ubi notat Scholiastes, esse verbum tragicum, quo & Aristophanes usus sit. Nempe Euripides & forte alii Tragicis (nam Eustath. τραγικοί, dicit) λακύν, ἀπλῶς dixerunt pro φανεῖν ἢ λαλεῖν, cum tamen ea vox id non proprie significet, sed omnem sonitum rei inanimatae notet. Unde & Aristophanes, cum ἔλακε de responso Phoebi dicit, eos

ridere existimatur. v. Eustath. in Il. N. p. 950. 11. Add. Schol. Euripid. I. I. est autem ἔλακε, vel a ληκίω, vel a λακίω, apud Hesych. est λακύν, λακῆσαι, λακῆσι, λάκε, λακύν. De fertis autem, quibus coronabatur & tripus Apollinis & Pythia v. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Apollin. vf. I. & in Delum vf. 88. p. 388.

vf. 46. Ὡ σκαίωτατε ] Stolidissime. vid. Eustath. ad Od. Γ. p. 1468. 62.

vf. 63. Τὸν ὄρνι ] Schol. διὰ μεταφορᾶς. Eustath. in Il. 24. p. 1346. 44. πᾶν σύμβολον μύλλοντος ὄρνις ἐκαλεῖτο, διὰ μίμης. idque convenientius videtur, quam διὰ μεταφορᾶς, quod habet Schol. Add. de hac significatione vocis Th. Mag. & Suid. ὄρνις, e quo corrigendus videtur Schol. quod enim apud hunc est ἐκαθευκίον, ibi legitur ἐφικίον, id est, quod ab incepto aliquem deterret. Quae sequuntur ὄρνις, ἐπιφανήσις, πιαρμός, ita intelligenda videntur, ut dicat ὄρνι dici etiam ἐπιφανήσιον & πιαρμόν. nam apud Suidam est, ὄρνις, ἐπιφανήσις, πιαρμός. quae Interpr. non vertit.

vf. 69. Ἄαυεις ] Notat Suid. hoc fere dici de inanimatis, sed Aristoph. etiam dixisse de animatis. Eustath. autem in Il. 22. p. 1260. 49. Atticos ἀναθεῖναι dicere pro ἐπιθεῖναι, laudato hoc loco.

vf. III. Οἰμῶδε μακρά. ] In aliis edd. οἰμῶξεις, quod rectius videtur. nam ut sit futur. medium, cujus secundam personam Attici per η̄ efferunt, non videtur convenire huic verbo.

vf. 159. Μοχθηρίαν ] Suidas, μοχθηρία, ἢ τῶ ἀργυρίῳ ἐπιθροῖα. ἢ ἢ αὐτῶν τῶ ἀργυρίῳ. Ἄριστοφαιος Ὀμοματι &c. Kuster. notat Suidam male interpretari hanc vocem: non enim hic significare avaritiam,



ritiam, vel pecuniae cupiditatem, sed potius turpitudinem, seu obscenam, libidinem: idque ex ipso Comico patere dicit. Mihi consideranti seriem eorum, quae Poëta dicit, secus videtur. nam cum dixisset, omnes omnia facere pecuniae gratia, Carion se vel exigui argenti causa servum esse subjicit: quem excipiens Chremylus ait, meretrices Corinthias dici pauperes anatores ne audire quidem, divitibus mox copiam sui facere. Tum Carion, immo & paeri hoc, inquit, faciunt, nec amatorum sed pecuniae gratia; quod cum de meritoriis, non de his, qui frugi essent, verum esse respondisset Chremylus; eos enim vel equum, vel canes venaticos, non argentum petere; reponit ei Carion, hoc ideo ab iis fieri, quod eos pudeat argentum petere, sed tamen alias res petendo, eos nomine earum rerum velare τὴν μοχθηρίαν. ex his satis apparet, non tam accipiendam hanc vocem de libidine, quam de avaritia & pecuniae cupiditate. hoc enim ait comicus, cupidi sane sunt pecuniae & amant suos amatores τὰ ἀργυρία χάρι, ut vl. 154. sed avaritiam suam ita tegi putant & latere, si non pecuniam, sed aliam quampiam rem petant, perinde atque eam sine avaritiae nota honestius & petere & accipere possint, quam pecuniam. itaque nihil est causae, cur Suidas hanc vocem male interpretatus dici debeat. Si quid ab eo erratum est, id forte in eo est, quod mutatione casus nominum sententiam Scholiastae pervertisse, vel certe non satis perpexisse videri potest. nam cum Schol. ita notet, μοχθηρίαν, τὴν τῆ ἀσχημιᾶς ἐπιθυμίαν, ἢ τὴν αἰτίσιν τῆ ἀργυρίας, non subaudiendum est, τὴν ἐπιθυμίαν αἰτίσιν τῆ ἀργυρίας, sed τὴν μοχθηρίαν, id est, improbitatem petitionis, vel improbam petitionem. Suidas cum μοχθηρία nominativo casu ponit, & subjicit ἢ αἰτίσιν τῆ ἀργυρίας, non videtur attendisse, deesse apud Schol. vocem μοχθηρία. Itaque quod Schol. dicit per μοχθηρίαν hic posse intelligi τὴν μοχθηρίαν αἰτίσιν τῆ ἀσχημιᾶς, Suidas dicit μοχθηρίαν posse esse non τὴν μοχθηρίαν αἰτίσιν τῆ ἀσχημιᾶς, sed αἰτίσιν. H. Steph. in Lex. μοχθηρίαν h. l. censet debere verti, improbam cupiditatem.

vl. 160. Σοφισμῶν] Schol. σοφισμῶν τὰ ἀλόγων μαθήματα. Sed videtur potius intelligere imposturas, dolos, de quibus mox, nempe τὸ λαποδοτῆν, τοῖς ἀρχαίοις. opponit τέχνας σοφισμῶν.

vl. 173. Τὸ ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ] Vid. Harpocrat. & Suidam, qui & in ξενικὸς quaedam habet ex Schol.

vl. 174. Κλαύσει] Graev. ad Hesiod. ξγ. vl. 184. vertit, plorare solet. vid. ibi plura exempla. de Pamphilo autem aliter sentit Palmer. sed Scholiastae sententiam firmat Suidas.

vl. 175. Βελονοπέδης] Hoc vertunt omnes tanquam nomen proprium viri: sed puto notiffi-

um quendam fuisse acuum venditorem, qui haec sola designatione, etiam non dicto nomine, ab omnibus esset cognitus. est enim revera nomen commune. vid. Thom. Mag. in βελόνη. Polluc. l. 7. n. 197. Suidas: Βελονοπέδης, παράσιτος &c.

vl. 176. Ἀγύριον] Sic & Suidas hunc vocat ἰν πῆδεσσι. Sed in lit. A Ἀγύριον, ubi & alios memorat, quibus Ἀγύριον nomen fuit, unde Portus non sine causa suspicatur hic quoque legendum Ἀγύριον, quod mihi quoque metri causa magis placet, & Valesio ad Harpocratem v. Ἀγύριον visum animadverto ob eandem causam. Non sunt autem, opinor, cum eo, de quo h. l. Aristoph. confundendi alii eodem nomine, quos memorant Harpocratem loco dicto & v. Σαρκίαι, & Suidas: quanquam Ulpianus ad Demosthenem Ἀγύριον illum demagogum, de quo Harpocratem loco dicto, Demosthenes & alii, eum velit esse, quem hic ridet Poëta. quod si ita esset, videtur etiam Scholiastes id notaturus fuisse. Ἀγύριον ducem quemdam Atheniensium fuisse e Xenoph. notat Palmerius.

Ibid. Πέδης] Portus ad Suidam v. Ἀγύριον, hoc ita accipit, quod homo in pecuniae comparandae causa publice impudenter pedere solitus scisset, quod contra mentem Aristoph. videtur esse: is enim docere vult, Agyrnium, quod dives esset, adeo mollem atque impudentem fuisse, ut sine ulla verecundia aliorum hominum etiam in publico crepitus ventris emitteret, ut Schol.

vl. 177. Φαλακίον] Suidas scribit, notari eum ab antiquae comoediae Poëtis, ἐπὶ τῶν μετὰ τὸν ἠθρογυρίων μύθων λέγειν, & ab iisdem perstringi εἰς πανουργίαν, quae non conveniunt cum iis, quae notat Schol. Kuster. putat Suidam ea descripsisse ex alio veteri Schol. de Etymologia nominis huius vid. Eustath. ad Od. P. p. 1831. 4. qui scribit ἐψιῶδες esse, λόγω παίζειν, ἐψιῶ, γελᾶ, παίζει, ἀψιῶδες] &c.

vl. 178. Ἡ Ξυμμαχία] Palmer. hoc accipit de Chabria, qui sine iussu populi praemiorum magnitudine inductus Nectanebum R. Aegypti ad- jutum profectus, regnum ei constituerit, ut C. Nepos in Chabria cap. 2. Diodorus eum Regem, qui a Chabria adjunctus est, Tacho vocat, Nectanebi patrem, a quo Nectanebus deinde defecerit; sed de re ipsa non satis convenit inter auctores. vid. not. ad Nep. Quidquid autem sit, apparet ex ratione temporis, Aristophanem de hac professione Chabriae in Aegyptum loqui non posse, cum constet Plutum actam A. 4. Olymp. 97. Archonte Antipatro, ut Schol. ad vl. 173. & Auctor Argumenti, monuerunt: bellum autem illud Tachus R. Aegyptiorum contra Persas, in quo is Agefilaum copiis terrestribus, Chabriam classi praefecit, inciderit in A. 3. Olymp. 104. Araxerxis Mnemonis ultimum, adeoque totis 28. annis.



annis post hanc fabulam actam, vid. Diodor. Sic. l. 15. p. 506. Idem eod. libro p. 471. Acorin R. Aegyptiorum narrat, bellum adversus Artaxerxem parantem, Chabriam arcessivisse, qui copiis ipsius praeesset. sed hoc quoque post hanc fabulam actam incidit: refertur enim a Diodoro ad annum Artaxerxis Mniemonis 28. 4. Olymp. 100. adeoque duodecimo anno post Plutum actam. Scholiastes nulla habita ratione temporis omnia miscet. Amasis enim, cum quo societatem habuisse Athenienses refert, vixit tempore Cyri, & inter initia Cambyfis mortuus est, ejus filius fuit Psammenitus, qui ab Cambyse captus & postea interfectus est, quem Scholiast. Psammitichum videtur appellare: nisi quod de Psammiticho ait, in alium quendam Aegypti Regem, qui tempore Artaxerxis Mniemonis vixit, id intelligendum est: nam quae de eo Diodorus narrat lib. 14. p. 415. ad annum 1. Olymp. 95. non abhorrent ab ingenio ejus, quem hic describit Schol. quamquam de ejus cum Atheniensibus societate nihil me apud Diodor. legisse sciam.

vf. 196. Ἀνάσσει] *Si ea lucratus fuerit.* ita enim saepe hoc verbum accipitur. v. Heinf. ad Theocr. c. 23. ad Id. 18. 17. & Casaub. c. 7. ad Id. 5. 144.

vf. 197. Ἡ Φησιν, ἢ εἶναι βιωτὸν αὐτῶν ἢ βίον] Versus manifesto repugnat legi carminis: habet enim septem pedes. forte, ἢ Φησιν ἢ βιωτὸν, ut εἶναι fuerit ad marginem scriptum a quopiam, qui voluerit notari, id desiderari. Possit etiam sic constitui, ἢ εἶ βιωτὸν εἶναι αὐτῶν ἢ βίον.

vf. 204. Τετραχῆος τις δίδουκ' εἰσόδος γὰρ ποτε] Videtur leg. διέουκ': ne quarto loco sit spondaeus.

vf. 244. Θύραζ' ἐξέπεισον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Vid. Suid. ἀκαρεῖς. Poll. l. 2. c. 3. n. 33. apud Suidam minus recte vertitur, *ejusdem sum*, pro *ejusci solo*. ita enim utuntur Graeci aoristis: vid. Graev. ad Hesiod. *ἔργ.* vf. 184. sic paulo ante εὐδὸς κατὰρθεῖ με. solet defodere.

vf. 265. Ἐχων ἀφίκε] Abundat ἔχων, ut *παύσεις ἔχων* apud Lucian. Interpres hoc ita accepit, ἀφίκε] *διῦρο ἔχων πρὸς β.* venit adducens senem, id est, *secum habens*, quod melius est, quam ut pleonasmus statuatur. si pro ἔχων esset ἄγων, pleniora omnia forent, ut vf. 284.

vf. 268. Ὡ χρυσοὶ ἀγέλιος ἐπιῶν, πῶς φῆς; φράσον μοι] Versus manifeste vitiosus: deest enim unus pes. sed interponendum πάλιν inter φῆς & φράσον, e Suida in v. σοφός.

vf. 279. Κόβαλ] Explicat hanc vocem Bochart. Geogr. Sacr. part. 2. lib. 1. c. 18. de significatione ejus vid. Suid. Hesych. Harpocrat.

vf. 325. Ὅτιη προθύμως ἤκετε, ἢ συντεταγμένως, καὶ καταβλακδομένως] Schol. καθωπλισμένως, μετ' ἀνάγκης. &c. Bentl. ad Callim. fragm. 233. Scholiasten ait falsam lectionem agnovisse pro vera, συντεταγμένως pro συντεταγμένως, ne versus legi

metri repugnet. sensit, opinor, de quarta sede, in qua est dactylus, si συντεταγμένως retineatur. hanc emendationem dissimulato Bentleji nomine suam fecit Kusterus ad Suidam v. συντεταγμένως. Assentiendum videtur Bentlejo: neque enim de armatura ulla verbum facit aut sentit Poëta, sed de celeri & non gravato adventu. Hesych. συντεταγμένως, συγκκομμένως, συντόμως εἰρημένως. Pollux l. 3. c. 24. n. 120. quo loco agit περὶ φιλοπάει, καὶ ὀκνηρῶ, ad priorem significationem refert inter alia, σύντοι, συντεταγμένως, ἐντάμναι, συντάμναι, ἐπισυντάμναι, ἐντεταγμένως, ἐντόμως; & inter contraria βλαξ, βλακικός, βλακία, βλακύνειν, βλακωδῶς, ut h. l. Arist. τῶ συντεταγμένως opponit τὸ καταβλακδομένως. Idem Pollux l. 1. c. 10. n. 155. inter prompta ad bellum recenset συντεταγμένως, συντεταγμένως, sed ea videntur ab hoc loco aliena esse.

vf. 329. Τριακόλα μὲν ἕνεκα] Suidas v. ἀσίας eodem modo haec refert. in τριακόλαι autem pro εἰνεκα, ἕνεκα, & pro κκλησία, ἐκκλησία, parum recte, opinor, apud eundem etiam pro ἀσίας, leg. videtur ἀσία, quod etiam Bifetus notat, & Meurf. Glossar. v. ἀσίαν.

vf. 331. Παρίην] Sinerem, concederem. est Aor. 2. opt. verbi παρίην. non bene autem videntur convenire numero ἀσιζόμεθα & παρίην, quanquam ita hoc defendi potest, quod chorus recte & singulari numero tanquam de se uno, & plurali, ut de multis, loqui possit. Si tamen παρίην quis legere mallet, quod frequens est pro παρίην, nihil esset difficultatis.

vf. 356. Εἴ τι κεκλοφῶς ἢ Δία &c.] Eī saepe notat εἴ τι & διότι, sed hoc non solet ita poni in principio orationis, sed praecedente aliquo verbo, vel parte sententiae. forte pro εἴ τι leg. est ἦτι, ut referatur ad seqq. ἦτι ἀργύριον, ἢ χρυσίον. quod autem Interpres vertit, *si tu furatus es*, id intelligi non potest.

vf. 462. Τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξορίθ'; Χ. ὦ, τι] Claudicat aperte versus. videtur leg. γε ὑμεῖς, vel ἦ ὑμεῖς, nam prima in ὑμεῖς longa est, vid. supra vf. 419. Homer. Il. 1. 18. 260. Il. 2. 74.

vf. 482. Τὸ δ' αὐτὸ γ', ἂν ἠπλάσθε, καὶ σφῶ δειπασθῆ] Schol. legit αὐτὸ εἶναι ἦτι. quod non improbandum videtur. vel γ' εἶναι, quod in aliis esse notavit Scal.

vf. 499. Ὅστις ἐπ. ἐγὼ σοι τάτε μάγνυς μὲν ταύτην γ' ἀπερώτα] Ita est interpungendum. non constat autem versus. nam ante τάτε duo absolvi debent pedes ex lege hujus carminis, forte εἰδὲς (quod in aliis esse notat Girardus) ἐπ' ἐγὼ ταίτε vel ἦτις. ἐγὼ σοι τάτε. prius magis mihi probatur: nam repetitio τῶ ἂν, non incongruens est, etsi parum refert, utrum praeferas.

vf. 502. Πολλοὶ ὄντι ποταροὶ πλεῖστοι, ἀδικῶς αὐτὰ συναξάμενοι.] Sermo magis respicit sententiam, quam



quam verba: neque enim αὐτὰ habet, quo referatur: sed inferitur, quia praecessit πλατῦσι, quod idem est ac si dixisset χρημῶν συλλέγουσι.

vf. 505. Οὐκ ἔν εἶναι Φημί, ἢ παύσθ ταῦτ', ἢ βλέψῃ παύσθ' ὁ Πλάτῳ, Ὅδον, ἢ τιν' ἰάν τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθ' ἀν μίξω πορίσιν. ] Haec satis sunt intricata & obscura. Scholiastae quoque confuse multa garrunt. Ordo hic est, ἔκῃν Φημί εἶναι ἔδον, ἢ παύσθ ταῦτα, ἢ βλέψῃ ὁ πλάτῳ, ἢ τινὰ τις ἰάν κ. τ. λ. quem etiam unus e Scholiastis atigit. Dico unam esse viam, qua haec in melius reducuntur, qua finis huic rei fiat, si Plutus visum receperit, vel si Pluto visus reddatur: quam viam si quis ingressus fuerit &c. Interpres secutus unum e Schol. verba ἢ τιν' ἰάν refert ad Plutum, quam viam si ille eat. in quo errasse mihi videtur. ait enim Chremylus unam esse viam, id est, rationem finem faciendi his rebus, si Plutus visum recipiat. Jam vero Plutus ipse eam rationem inire non volebat, nec poterat, sed senes qui cum Penia ea de re litigant. In ἢ τινὰ autem subaudiendum τις docent etiam Scholia meliora. Scholiastes autem ille, qui ait κακίμετρον hunc versum esse, videtur ex eorum numero esse, quos perstringit Schol. alius in fine notae.

vf. 518. Οἱ θεράποντες μοχθήσουσι. Π. πόθεν ἔν ἔξεισι θεράποντας ] Leg. μοχθήσουσι.

vf. 529. Στακίσις ] Schol. τοῖς ὄγκοις κὲ χριστίμας, πρὸς ἀντιτάσσοντι τὴν ξηραν. Suid. τοῖς ὄγκοις κὲ δοκίμοις. Hoc satis commodum habet sensum. non dubitem tamen praeferre lectionem Schol. nam & inter ξηρα sunt δοκίμα. eod. versu μύροισιν legendum est e Suida, metri causa.

vf. 530. Οὐδ' ἰματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμήσουσι ποικιλομορφῶν. ] Schol. Βαπτῶν ἢ ἰμάτια φορῶσιν οἱ νευμοί, πρὸς τὸ φαίνεσθ τεκμηρίον, αἶμα, τὸ βαφῆς. Suid. v. βαπτῶν habet τὸ φορῶν, pro βαφῆς. Kuster. ad Suidam scribit rectius legi apud Scholiasten Comici, eumque se in versione sequi. vertit autem, ut tincturae essent indicium. Ego autem in his verbis nullam plane invenio commodam sententiam: sponsi gestabant versicolores vestes, ut tincturae essent indicium. Nec plus sani sensus videtur in illo Suidae φορῶν. Suspiciabar sententiam esse Schol. ideo versicoloribus vestibus uti sponfos, ut indicaretur duorum conjunctio, & quasi commissio, quemadmodum in versicoloribus vestibus plures junguntur & miscentur colores: sed hoc difficile est affirmare. Ad defendendam autem lectionem Suidae videtur dici posse, φορῶν ibi esse sponsi & sponsae conjunctionem, seu μίξιν, quemadmodum permissiones colorum a pictoribus φορῶν vocantur. Verum dum nihil melius succurrit, malim e corrupto Suidae φορῶν, apud utrumque legere χαρῶν, gaudii: nam ποικίλας ἐοδῆτας gaudii fuisse signum, apparet ex eo, quod etiam viri iis utebantur ἐν

ἑορταῖς κὲ πανηγύρεσι. vid. Salmast. ad Vopiscum Aurelian. c. 46. p. 560. Ferrar. de R. V. l. 3. c. 22. Ceterum βαπτῶν ἰμάτια sunt ποικίλα, vestes versicolores, a βάπτειν, quod saepe idem est, quod ποικίλλειν. vid. Salmast. ad Vopiscum Carin. c. 20. p. 852. Vopiscus Aurelian. c. 46. p. 560. Trebell. Poll. xxx. Tyr. c. 30. p. 328. ubi & h. l. laudat. Versicolores autem vestes cum non liceret Athenis gestare, nisi meretricibus, tamen ἐν ἑορταῖς κὲ πανηγύρεσι etiam viris concessas fuisse, patet ex iis, quae leguntur apud eundem ad Aurelian. p. 560.

vf. 536. Κολοσυστῶν ] Interpr. voces gemebundas. Sane κολοσυστῶν strepitum notat, ut apparet e Schol. Suida, Hefychio. sed non video quomodo is possit tribui pustulis. malo κολοσυστῶν referre ad omnia praecedentia, & exponere turbam, multitudinem, ex Hefychio, qui inter alias ejus significationes habet ὄχλῳ, συρφετός.

vf. 544. Μαλάχης πλάσθεις, ἀντί δὲ μάξης, φύλλ' ἰγνῶν φαφάνιδον. ] Versus aperte vitiosus. nam duae priores in μαλάχην, utique breves sunt. Hefiod. ἐστ' ὅσον ἐν μαλαχῇ τε κὲ ἀσφοδέλω μέγ' ὄνειρα. forte leg. est φυλλί' ἰγνῶν, cujus emendationis fundus est ipse Comicus Acharn. vf. 468. ἐς τὸ σπυρίδιον ἰγνῶν μαι φυλλία δός: tum quae ibi notata sunt a Scholiaste: etsi enim is laudans hunc locum φύλλ' legit, tamen satis aperte demonstrat hoc loco ita legendum esse, ut istic. add. Thef. Steph.

vf. 545. Ἀντί δὲ θράνης, εἰρήνη κεφαλῆν ] Apud Poll. l. 10. c. 11. n. 48. θράνης legitur, non θράνης, & recte est enim θράνης mascul. ut apparet e Polluce οἱ θράνοι, & e Schol. Comici ad Nubes, ubi θράνης dicit. novissimus Editor Pollucis bene censet emendandum e Polluce Aristophanis locum, sed hoc jam ante eum observaverat H. Steph. Thef. & in L. Constantini ita quoque hic locus laudatur. apud Suidam tamen vitiose, ut hic, θράνης.

vf. 541. Σὺ μὲν εἰ τὸν ἐμὸν βίον εἰρηκας, τὸν πλωχῶν δ' ἰσπερῶσιν ] Leg. τὸν τὸ πλωχῶν, metri causa. ut H. Steph. & L. Const. laudant. Kuster. ad Suidam v. ἰσπερῶσιν corrigi τὸν πλωχῶν, prius praefero, Ceterum Pollux l. 9. c. 8. n. 139. videtur legisse ἰσπερῶσιν. ait enim apud Aristoph. Pluto τὸ ἐπικρῶσιν sumi ἐπὶ τῷ νεθεῖσιν. vulgatam retinendam puto.

vf. 559. Καὶ τὴν γνάμιν, κὲ τὴν ἰδέαν. παρ' αὐτῶν μὲν ἢ ποδαγῶντες. ] Versus tribus vitiis laborat. Primum, quod sede quinta est jambus παρ' αὐ. deinde, quod abundat altera particularum ἰδῶν & ἢ. postremo quod ποδαγῶντες metrum respuit. forte παρὰ αὐτῶν ἢ ποδαγῶντες. sane ποδαγῶντες lectum in quibusdam testatur Scholiastes. Steph. in Thef. v. ποδαγῶν, notat ποδαγῶντες invito metri. egi, & ἢ omittit. existimat forte παρ' pro-

duci



duci ob liquidam. Porro ex hoc loco Aristophanis videtur refelli posse Thom. Mag. qui negat idem dici ἀδελφῶν ἀνδράων.

vf. 621. Ἐγκατακλινόντ'] Hoc intelligendum videtur de senibus, qui se eum ad Aesculapii deducturos ibique collocaturos dicunt. ut v. 411. κατακλινὸν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιῶν. est autem dualis futur. particip. Scal. notat, in aliis esse ἰγκατακλινόντες.

vf. 627. Θεοσίαις.] De tempore instituti ostracismi, de quo Schol. vid. quae disputat Scalig. ad Euseb. n. 789. Maussac. ad Harpocr. v. ἰπαρχοῦ. & ad ejus notas Valef. Periz. ad Aelian. 13. V. H. 24.

vf. 660. Ἐπεὶ δὲ βωμῶν.] Schol. ita ordinat, repetendo καθωσιώθη: ἐπεὶ δὲ βωμῶν καθωσιώθη τὰ πόπανα, καὶ τὰ προθύμια καθωσιώθη Ἡφαίστος φλογί, ὁ πέλας λέγω. ut πέλας sit interpretamentum Ἐπροθύμια. nam πόπανα in parte quadam arae posita, (quod etiam videtur indicare v. 678. seq.) προθύμια autem, quae πέλας illi dicuntur, igne adoleri solita scribit. itaque ex illius sententia πόπανα inter προθύμια non erant. De popanis &c. vid. Suid. πόπανον, προθύμια. add. Periz. ad Aelian. 11. V. H. 5. Etymologiam vocis πόπανον adfert Eustath. in Iliad. Δ. p. 437. quo loco etiam nostrum laudat.

vf. 725. Ἴν' ἰπομόνυρον παύσαι σε τὴν ἐκκλησίαν.] Et locus difficilis est, & Schol. aliique, qui de discrimine verborum ἰπομοσία, ὑπομοσία &c. scripserunt, ipsi etiam inter se differunt. Schol. ἰπομόνυρον exponit ἐκκαλεῖν. hoc quid sit non adferor. videtur de vocatione in jus intelligere, ut apparet ex illis, ἐκκαλεῖνται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον πολέωσις. at ita intermedia illa: ἰπομοσία δὲ εἶναι, ἢ ἐπιδιδάσκειν ὁ βασιλεὺς ἀντιπεῖν ὑψηλοῦς εἰσφορῆναι, non suo loco posita fuerint, & ἐκκαλεῖναι cum his, quae post ea, quae posui, subjiciuntur, nempe ἐκκαλεῖνται δὲ cet. conjungenda. Jam quod hic ἰπομοσίαν vocat Schol. Pollux ὑπομοσίαν dicit, l. 8. c. 6. n. 44. παρανόμων δὲ (δική εἶναι) εἴ τις ὑψηλοῦς γράφοι, ἢ νόμοι παράνομοι. ὑπομοσάμενοι γὰρ τὸ γραφῆναι, ἢ κατηγορία ὑπομοσία ἐκαλεῖτο, διλεγχοί, ὅτι εἰσι παράνομοι, ἢ ἄδικοι, ἢ ἀσύμφοροι. & rursus ibid. n. 56. ὑπομοσία δὲ εἶναι, ὅταν τις ἢ ὑψηλοῦς, ἢ νόμοι γράφοντα γράφῃται, ὡς ἀπεπιγνῶναι. τὸτο ἢ ὑπομοσάσθαι λέγουσι, καὶ εἴη ἢ μὴ τῶν ὑπομοσίαν τὸ γραφῆναι, πρὶν κρινῆναι, κυρίως. aliter Harpocraton. ὑπομοσία. τὸ ὑπερθεῖν δὲ δικῶν προφασί χρώμενοι ἀποδημίας ἢ νόσων, ἢ τινος παραπλησίον, μὲν ἔρχομαι, ἢ τὸ εἰλέγετο, καὶ τὸ ποιεῖν τὸτο ὑπομόνυρον. adfert deinde testimonium Demosthenis in Olympiodor. cum quo consentit Ulpian. in Midian. p. 341. add. locum Demosthenis adv. Olympiodor. apud Jungerman. ad Polluc.

l. 8. c. 6. n. 56. Pollucis autem sententiam firmat locus Xenophontis 1. Hellen. p. 452. ταῦτ' εἶπεν Εὐρυπτόλεμος ἔγραψε γνώμην, κατὰ τὸ Κανόνος ὑψηλοῦς κρίνει τὰς ἀδίκας, δίχην ἕκαστον. ἢ δὲ τὸ βασιλεὺς ἢν, μὴ ὑψηλοῦς ἀπάτας κρίνει. τῶν δὲ ἀσχηροτονομένων τὸ εἰ πρώτοι ἔκριναν τῶν Εὐρυπτόλεμος. ὑπομοσάμενοι δὲ Μενεκλῆς, καὶ πάλιν ἀσχηροτονοίας γενομένης, ἔκριναν τὴν τὸ βασιλεὺς. Leunclav. interposito jurejurando petente dilationem Meneclae. at non tam dilationem petebat Meneclae, quam παράνομοι, ἄδικοι, ἢ ἀσύμφοροι istud ὑψηλοῦς esse dicebat. attamen etiam Bud. ita interpretatur Comm. L. Gr. p. 42. Sed Valef. ad Harpocrat. ὑπομοσία, ita ut Pollux. Sententia porro Comici non minus mihi obscura est. Schol. exponit variis τὸ ἰπομόνυρον. καθωσιώθη, ἐπιδιδάσκειν καὶ συκοφαντεῖν ὑπὲρ τῶν κερδαίνων. Constantinus scribit, nonnullos accipere pro ἐπιδοκῆσθαι, idque Budaeo non displicuisse, ut sit ἰπομόνυρον ἐπὶ κακῶν, conjurantem. ipse exponit, ut te a concione arceam, jurejurando interposito te excusantem & causam adferentem, cur vadari nequeas, & vadimonium obire. τὴν ἐκκλησίαν Schol. accipit pro ταῖς ἐκκλησίαις. unde videtur id conjunxisse cum ἰπομόνυρον, ἰπομόνυρον ταῖς ἐκκλησίαις. qua ratione ἰπομόνυρον participium videtur positum pro infinitivo, nota constructione verbi παύσαι. Sed nulla ejus rei causa apparet, cum poeta, si ita voluisset, multo aptius potuisset ponere ταῖς ἐκκλησίαις. quidquid sit, sententia esse videtur: cum nequam sis & sycophanta, sedebis oculos cataplasmate oblitus, ne in concionibus rempublicam fraudibus ac perjuriis turbes. Ceterum Girardus legit ἰπομόνυρον, quod maxime placet, hac sententia, ut te jurejurando contententem decreta, vel ὑψηλοῦς, iniqua, vel Reip. inutilia esse, & ita saepe rempublicam perturbantem ac laedentem, cum sycophanta sis, arceam a concione, efficiamque ut in eam venire non possis, dum hic καταπεπλασμένος sedebis. & ita accipiendum docent etiam seqq. ὡς Φιλιπποῦς τις εἶναι ὁ δαίμων.

vf. 727. Τῶν Πλάτων.] Scal. quidam Πλάτων. Schol. τῶν Πλάτων ἔτω λέγουσι, καὶ ἀκόστας τὸν αὐτὸν τῶν Πλάτων τὸν ἀδελφὸν νομίζουσι. haec corrupta videntur. nam quid hoc est, Plutum dicunt etiam Plutonem, & non sine ratione Ἀδελφῶν, vel Orcum, & Plutum eundem esse putant. leg. τῶν Πλάτων τῶν ἀδελφῶν. id est, Plutum eundem esse, qui Pluto, id est, ἄδης, sive Orcus. vel τῶν καὶ ἀδελφῶν. nam Pluto etiam ἄδης dicitur. Suidas Πλάτων, ἄδης. Hesych. Πλάτων, ἄδης.

vf. 744. Ἐργνηροῦς] Non video, cur ita praeter rationem hujusmodi verborum legi debeat. forte ἔργνηροῦς εἶναι, qui anapaestus est.

vf. 772. Κλειρὸν πέδον.] Steph. v. Ἀθῆναι, κλειρὸν πόλιν, id est, arceam. ait enim Athenienses arceam suam, ἀκροπόλιν, κυρίως ὀνόματι vocare πόλιν, id quod probat auctoritate hujus loci Aristophan-



nei. assentior Berkelio, praefendam esse Stephani lectionem vulgatae.

vf. 800. Εὐ πάνυ λίγαις ὡς δὲ Ζεῦσι ἐτοσί] Claudicat metrum. forte εὐ ᾗ πάνυ. vel simile quiddam. pro ὡς δὲ, malim ὡς γέ, nam id etiam ita frequenter accipitur. ὡς δὲ non memini me ea significatione legere.

vf. 816. Ὁ δὲ ἰπὸς ἡμῶν ἔξαπλής ἐλεφάντιον.] Jungerm. ad Polluc. l. 10. c. 34. n. 156. ἰπὸς. Bentl. ad Callim. fragm. 233. ἰπὸς. utrumque denotat μύαγραν. Bentleji sententiam probat Kuster. ad Suid. v. ἰπὸς. rejicit postremus editor Pollucis: ait enim ἰπὸς, furnus, convenientius esse rei ipsi, & quod in Aristophanis Pluto, e quo laudat Pollux εἰπὸς, ea vox nunc non legatur, non debere quemquam morari; quod forte in Pluto primo esse potuerit. tamen non satis intelligo, quid sit furnus, vel caminus eburneus, aut quomodo iis rebus ebur conveniat, id enim ad loca, in quibus est ignis aut fumus, admoveri nulla ratio est. lucerna tamen, seu laterna, eburnea posset intelligi.

vf. 829. Μεγάλαν γὰρ μὲ ἐν ἀγαθῶν αἰτίον.] Ms potest jungi cum ἀγαθῶν, ut sit ἀγαθῶν μὲ. sed malim ex perpetuo usu hujus phraeos legere μοι.

vf. 840. Αὐχμὸς ἦ ἂν ᾗ σκιδυρίων μὲ ἀπάλεσον.] Siccitas, squalor suppellestilis me perdidit. arefactus & exhaustus amisi vasa, id est, opes. ad paupertatem redactus sum. metaphora a segete. nam siccitate grana, quae sunt in aristis, extenuantur & aduruntur. vid. Schol. Suid. Hesych. αὐχμὸς etiam exponitur ἔνδεια.

vf. 990. Μισητίας.] Suid. μισητίας, & Eustath. in Od. κ. p. 1650. Atque ita etiam apud Pollucem l. 6. c. 42. n. 189. in MSS. ut notant Interpretes. Eustath. contra quam Schol. & Suid. a μισεῖν esse tradit, in quo forte fallitur. Apud Suidam in μισητίω, se restituisse τὸν δὲ ἀπλῶς μισητὸν, pro τῶν ἀπλῶν, ex Photii Lexico inedito notat Kust. sed hoc potuerat fieri ex Hesychio, apud quem eadem leguntur. Hesychii locus in μισητήν, corrigi debebat e Suida, qui e Cratino laudat, μισηταὶ δὲ γυναικῆς ὀλίγη χρῆσονται. quod fugit Palmer. In notis Hesychii pro παχυνία, leg. παχύνια, e Suida & Eustathio p. 1651. quod autem in Suida pro τὸ ἐκ συνείας ἐπίφορον, Kuster. videtur velle legendum ἐπίφορον e Schol. Aristoph. rationem non video; cum utraque vox idem notet ea significatione. & si hoc admittas, infinita essent loca in Suida corrigenda.

vf. 1021. Ὁξείν τε ᾗ χροῖας ἔφασκεν ἡδὺ μὲ.] Conf. Lex. in ὄξω, suavem esse odorem corporis mei ajebat. ita etiam Girard. qui genitivum χροῖας poni ait pro accusativo. & sic quoque videtur usus poetae Acharn. v. 852. Ἀρτέμιον ὄξαν κακὸν ᾗ μαχαλῶν, reddens hircum, in quo videtur esse ellipsis τῆς ἐν, sc.

ἐν ᾗ μαχαλῶν. itaque videtur haec oratio ita integre accipienda, ἔφασκε μὲ ἡδὺ ὄξω ἐν ᾗ χροῖας μὲ, ad verbum, emittere me suavem odorem e corpore. at idem Constant. in χροῖα ita vertit, dicebat meae cutis, seu corporis, suavitatem fragrare, quae interpretatio ordinem hunc facit, ἔφασκε τὸ ἡδὺ ᾗ χροῖας μὲ ὄξω. prius magis placet. neque enim in talibus adjectivo, quod adjungitur verbo ὄξω, solet addi articulus. ita enim recte dicas, τὸτο ἔξω κακὸν, δεινὸν, ἡδὺ, non item τὸ δεινὸν, τὸ κακὸν, τὸ ἡδὺ τῶτος ἔξω. χροῖα autem pro corpore, cum proprie sit color, accipitur. cogitabam etiam, an pro μὲ leg. esset μὲ, sed potest μὲ jungi cum χροῖας, & subaudiri μὲ. Suidas in ὄξω, hoc ita exponit, ὁσμὴν ἡδύων ἔλεγετο εἶναι δὲ τῆς σώματος μὲ. itaque & δὲτὸ subaudiri potest.

vf. 1026. Ὡ φιλ' ἀνεγ.] Hunc locum forte ante oculos habuit Suidas, cum v. ἀνεγ e Pluto poetae laudat, φιλτατ' ἀνεγ, subjicitque vocem ἀνεγ non reperiri in vocativo casu pro marito uxoris. neque enim est alius in hac fabula locus, cui accommodari nota illa possit.

vf. 1030. Τὸν εὐπαθὸν] Forte εὐ παθὸν divisis vocibus. ἐπάχω nusquam reperitur. & ita Lex. Conf. v. ἀντοποιῶν, & Steph. ead. voce, quamquam accentus ibi male scriptus est in εὐ.

vf. 1038. Τηλία.] Prae omnibus expositionibus, quas habet Schol. ea maxime mihi placet, quae exponit κοσκίνης κύκλον, quomodo & Suid. κοσκίνης παρῆφείσαν. item, quae τὸ ᾗ καπινοδόχης πῶμα, ὅ ἐστι παρῆφείρας. quemadmodum Schol. Vesp. v. 143. nam id sane ratio dicitur, requiri hic aliquid, quod similem habeat formam anulo: nam cum dicat anus, se posse trahi per anulum, necesse est, ut id quod reponit fenex, figuram quoque habeat rotundam anuli instar, qui in circulo cribri & operculo fumarum est, non in aliis, quae iidem memorant. apud Suidam quaedam etiam aliter leguntur, quam in Schol. sed non magni momenti.

vf. 1047. Ποῖς χρόνος;] Quanto tempore? hoc suspectum est. nam ποῖος de qualitate dicitur, non de quantitate. forte πόσος.

vf. 1067. Γέρον ἀνεγ ἂν.] Simile est illud apud Sueton. in Claudium. cap. 15. κὶ σὺ γέρον εἴ κὶ μωρός.

vf. 1068. & seq. Περὶ μὲ ἐν ἴσως σε, κατὰ ᾗ τιτθίαν Ἐφάπτεται σε,] Prior versus claudicat. videtur superfluous articulus ᾗ.

vf. 1086. Συνεκποτέα.] Atticismus, pro συνεκποτέον. de quo vid. Eustath. ad Homer. Il. A. p. 59. συνεκποτέον, quod Scal. ait esse in Vet. versui non convenit. & praeter Eustath. συνεκποτέ ἐστὶ laudat Suid. in ἐπειδὴ & συνεκποτέ ἐστὶ.

vf. 1129. Οἱμοὶ δὲ καλῆς.] Hunc versum e Pluto deutero laudat Athen. 9. 2. v. Casaub. ib. & 3. 27. idem Casaub. ad 9. 2. reprehendit eos, qui



qui οἶμοι putant hic laetitiae signum esse.

vf. 1133. Ἴσον ἴσῳ.] Ita accentus notati leguntur etiam apud Eustath. II. Z. p. 640. 56. Od. Γ. p. 1470. 64. Od. I. p. 1624. 54. Od. E. p. 1770. 10, 11. & apud Suid. in κολίξ, & οἶμοι. quibus locis, ut & v. κεκραμένη, legitur pars notae Schol. Est autem κολίξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη, cum aequae miscentur vini & aquae partes: quam mixturam meraciorem esse scribit Schol. solebant enim plerumque plus infundere aquae quam vini. vid. Athen. I. 10. p. 426. Eustath. ad Od. I. p. 1624. & ex his Spanh. ad Callimach. Hymn. in Pallad. v. 46. Scalig. ad Manil. p. 231. memoriae, opinor, vitio ita laudat, οἶμοι κολίξ ἴσῳ κεκραμένης.

vf. 1134. Ἀποτρέχων σὺν ἄν φθάνοις.] Interpr. hinc nunquam mediteris fugam. videtur ex ratione L. Gr. vertendum esse, protinus, omnino hinc fugies. sic supra vf. 485. σὺν ἄν φθάνοις τῆτο πράτοισι. omnino hoc faciendum est vobis. causam dicere non potestis, quin debeatis facere. & v. 875. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἴαν ταχέως σὺν ἄν φθάνοις. omnino tibi eundem est. v. Gronov. ad Lucian. diss. cum Hesiod. p. 490. est autem verosimile, quod monet Bifetus, crepitum a Carione mitti, & dici Mercurio, ut eum simul eibat, ταύτην τῶν πορδῶν ἐπιπῶν τῆ κολίξ.

vf. 1147. Ἐὶ σὺ Φυλῆν κατέλαβες.] Respicit res Thrafsybuli, qui occupata Phyle initium fecit recuperandae libertatis a Lacedaemoniis & 30. tyrannis oppressae. hoc incidit in annum 1. Olymp. 94. anno autem sequente Thrafsybulus cum suis fuit restitutus in urbem, & ἀμνηστία sancta. Miratur igitur Schol. quomodo haec possint legi in hac fabula, quae quinque annis ante Thrafsybuli reditum acta sit. Fuit scilicet in ea opinione, hanc esse Plutum priorem, sed male, quod non solum ex hoc loco patet, sed etiam ex Athenaeo I. 9. c. 2. ubi laudans versum Ὀἶμοι δὲ κολίξ, qui est 1129. hujus fabulae, ait e Pluto posteriore eum esse. potest tamen hinc colligi tempus, quo acta est Plutus prior, quinto scilicet ante reditum Thrafsybuli an-

no, quod tempus incidit in 1. Olymp. 93. post quam 20. annis, 4. Olymp. 97. posterior acta est, ut Schol. supra, ni fallor, monuit. Verba, quae e Philochoro adfert Schol. perturbata sunt. sententia utcumque restitui poterit, si trajectis vocibus legas: πέμπτον ἐπὶ ὅστροι μάχεται μὲν Ὀρχουδέλῳ ἐν Πειραιεὶ γενόμενος ὁ Κριτίας, καὶ τελευτᾷ. De Φυλῆ porro vid. quae habent Suid. in ea voce & Φύλαρχος, Harpocrat. Φυλῆ, ibique Interpr. fallitur Stephanus in Φυλῆ hunc versum laudans ex Equitibus, ut jam notarunt Interpr.

vf. 1167. & seq. Οὐκ ἐπὶ πάντες οἱ δικάζοντες, δαμῶν Σπείδου ἐν πολλοῖς γεγραφοῖσι γράμμασι. Schol. ita exponit, non frustra est, quod iudices student habere plura nomina, ut si uno δικαστηρίῳ exciderint, possint sortiri ἑ jus dicere in alio. hoc non satis adsequor. iudices legebantur decem, e singulis tribubus singuli: deinde decem prima elementa inscribebantur tabellis, & in urnam conjiciebantur. qui primum elementum eduxerat, primus jus dicebat, & ita deinceps. vid. Schol. ad v. 973. hic quid plura nomina prodesse possint, non video. Sed cum multa essent δικαστήρια, videntur sortiti primum, qui iudices essent, deinde quo ordine singuli jus dicerent. Jam si quis sortitus exciderat uno δικαστηρίῳ, videtur sub alio nomine deinde sortiri potuisse, ut in alio δικαστηρίῳ iudex esse posset. Suid. in ἐπῶνυμι quaedam e Schol. laudat. de variis autem cognominibus Deorum, & quod ea quasi praecipua quaedam eorum praerogativa fuerit, unde intelligeretur, eos plurimis locis coli, variamque esse eorum potestatem, vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 70. & in Dian. v. 7.

vf. 1171. Ἦ εὐθέως Ἀλακοινὸς εἶναι μοι δοκῆς.] Schmid. ad Matth. 4. 11. legit Ἀλακοινός, quia, ut ait, repugnat quantitas secundae in Ἀλακοινός. Et tamen Menander corripit in Ἀλακοινός apud Athen. I. 4. p. 172. vid. fragm. Clerici p. 43. ubi is, contra quam apud Athenaeum est, omisit γὰρ.

Mm mm mm m 2

NOTAE